

Arrest

nr. 304 892 van 16 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. QUESTIAUX, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 23 december 2021 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op 24 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart minderjarig te zijn.

1.2. Op 11 januari 2022 vindt een medisch onderzoek plaats, waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Hij wordt bijgevolg beschouwd als meerderjarig.

1.3. Verzoeker wordt op 2 mei 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 26 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, [R.S.] (°01/01/2003), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn. U bent soennitische moslim. U woonde van uw geboorte tot uw vertrek in april 2021 in subdorp [...], dorp [...], district Rodat, provincie Nangarhar, samen met uw ouders, twee broers en twee zussen. U ging tot de zesde graad lager onderwijs naar school, leerde hierna gedurende ruim een jaar naaien bij een nabije kleermaker en opende hierop uw eigen naaiwinkel. Uw klantenbestand bestond uit andere dorpelingen en de lokale politie die bij u hun uniformen lieten maken of repareren.

Ongeveer een dag voor uw vertrek kwamen twee voor u gekende dorpelingen, [K.M.] en [S.], naar uw naaiwinkel vlak na het vrijdaggebed. Ze gaven u de opdracht om een plastieken zak onder te brengen in uw winkel, die niet aan te raken en wanneer de lokale politiecommandant [B.] zou komen, deze zak samen met de politie-uniformen aan hem te geven. U reageerde dat u dit niet wou doen, waarop ze zeiden dat als u de opdracht niet volbracht, dit ernstige gevolgen voor u en uw familie zou hebben.

Ze lieten de zak achter in uw winkel, waarop u de commandant belde en aangaf wat gebeurd was. Even later kwam hij uw winkel binnen, hij vroeg u naar de zak te kijken en gebood hierop dat iedereen de winkel moest verlaten. Hij pleegde enkele telefoontjes, waarna een ontmantelingsdienst van de veiligheidsdiensten en drie tot vier politiewagens zich naar uw winkel begaven. Hierop werd de bom op 15 à 20 minuten ontmanteld door een persoon in een daartoe aangepast uniform en werd u meegenomen naar het districtscentrum voor ondervraging, waar u een nacht en een dag moest blijven. U gaf hier aan wie de twee talibs waren, waarop zij werden gearresteerd.

Toen u de volgende avond werd vrijgelaten en opgehaald door uw vader, vertelde die u dat de avond voordien de taliban naar uw ouderlijk huis waren gekomen, waar ze naar u hadden gevraagd, hadden aangegeven dat twee talibs door u waren gearresteerd en hadden geëist dat uw familie u moest overgeven aan hen. Een beetje later belden ze uw familie op met nogmaals diezelfde boodschap. Hierop zei uw vader dat u het land moest verlaten. U keerde niet terug naar huis en vertrok meteen met een door hem geregelde chauffeur.

U verliet Afghanistan in april 2021 en was ongeveer acht maanden onderweg. U moest driemaal vingerafdrukken afstaan in Griekenland, op 24/07/2021, 22/08/2021 en 28/09/2021. Ook in Roemenië stond u uw vingerafdrukken af op 18/11/2021. U kwam aan in België op 23 december 2021 en diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

Sinds u vertrok uit Afghanistan, komen de taliban om de dag tot om de vier dagen bij uw thuis langs. Ze vragen waar u bent en dwingen uw broers met geweld om zich bij de madrassa aan te sluiten.

Ter staving van uw verzoek legt u vanuit Afghanistan een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, enkele foto's van in Afghanistan bij uw naaiwinkel of met de lokale politie en een foto van uw jongste broer voor. U legt ook Belgische documenten voor: een diploma van uw Franstalige school, een brief van uw baas op het werk, een identiteitskaart van een Belgische vriendin, een arbeidsreglement, enkele foto's van klasactiviteiten in België en een brief voor van een familie die u hier onder haar hoede heeft genomen, net als een USB-stick met nog foto's en video's van uw schoolactiviteiten in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het CGVS acht uw relaas en de daaruit volgende persoonlijke vrees immers als ongeloofwaardig door onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van de arrestatie van twee talibs nadat u de politie inlichtte over hun opdracht aan u. Het CGVS meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw algemene geloofwaardigheid wordt aangetast doordat u een andere naam en leeftijd doorgaf in Roemenië en Griekenland.

Uit de Eurodac-data blijkt immers dat u zich in Roemenië inschreef als [N.L.] met geboortedatum [2007] en in Griekenland als [N.L.] met geboortedatum [2005], waar u zich in België dan weer opgaf als [R.S.], met geboortedatum [2006] (Brief Ministry of Internal Affairs van Roemenië; Brief Ministry of Migration & Asylum van Griekenland). Omtrent de naam [N.L.] verklaarde u dat [L.] uw roepnaam was in Afghanistan (CGVS, p. 4), maar dat [N.] volledig verzonnen was. U gaf ook aan dat u zich in deze landen inschreef onder deze andere namen 'omdat u daar niet wilde blijven' (CGVS, p. 19). Toen u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd gevraagd naar deze verschillende registratie, legde u dit daarentegen bij een mogelijk verzinzel van de tolk.

Dat u over deze identiteitsgegevens moedwillig hebt gelogen en ook nadien dit niet eerlijk probeerde recht te zetten, ondermijnt reeds in niet te onderschatten mate de ernst van de problemen die u oproept. Uit uw handelswijze blijkt immers dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht, maar het belangrijker vindt een land te zoeken dat precies aan uw verwachtingen voldoet, hetgeen niet te rijmen valt met een daadwerkelijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw land van herkomst.

Bovendien legde u onlogische en onwaarschijnlijke verklaringen af over de opdracht die de taliban u gaven, wat tevens het startpunt vormt van uw asielrelaas.

U kon niet aannemelijk maken dat de taliban u zouden hebben gekozen om de bom aan de commandant over te dragen. Een bomaanslag is immers een vaak complexe operatie die voor de taliban resource-intensief is en waarin veel voorbereiding kruipt. Het is bijgevolg niet logisch dat de taliban zulke delicate taak aan u toevertrouwden, hoewel u voor hen gezien uw werk voor en vriendschap met de lokale politie geen betrouwbare kandidaat hiertoe was en ze een groot risico op verklikking namen. Dat ze zich hierbij niet vermomden of iemand onbekend voor u inschakelden voor de opdracht, maar gewoon als gekende klanten naar uw winkel kwamen, vergroot deze onwaarschijnlijkheid (CGVS, p. 12, 15).

Daarnaast gaven ze u de zak zonder veel specifieke instructies. U wist enkel te zeggen dat de taliban aangaven dat die toebehoorde aan de commandant en u er niet aan mocht komen (CGVS, p. 12-13), wat van weinig doorgedreven informatieverschaffing en overtuigingskracht van de taliban getuigt ondanks uw weinig betrouwbare profiel voor hen. U gaf aan dat ze simpelweg vertrokken, zonder enig signaal van u dat u dit tot een goed einde zou brengen – u had de opdracht immers reeds geweigerd te doen en u bevestigde nooit dat u deze zou uitvoeren (CGVS, p. 14). De vraag bleef hierna tevens hoe u deze zak zomaar kon geven aan de commandant zonder gevaar op ontplofing hoewel u hem niet mocht aanraken: voor een explosief verwacht men minstens een uitleg van hoe dat object veilig te kunnen doorgeven en een aanwijzing van hoe de bom dan uiteindelijk tot ontplofing zou kunnen komen bij de commandant (CGVS, p. 13).

Het is gezien die beperkte informatie en hun herkenbaarheid weinig aannemelijk dat de talibs toch verwachtten dat u kritiekloos zou instemmen met zulke controversiële taak en er geen gevaar op verklikking was. Met deze onwaarschijnlijke verklaringen stuikt reeds het beginpunt van uw relaas, namelijk de opdracht van de taliban, ineen.

Ook over uw eigen reactie op deze opdracht, het gevolg dat de politie hieraan gaf en de bedreigingen door de taliban, legde u vage en onlogische verklaringen af.

Het is eerst en vooral bevreemdend dat u amper reflecteerde voor u de politie besloot in te lichten, en hierover met niemand anders overlegde. U belde zogenaamd meteen de politie, wat weinig geloofwaardig is gezien het zwaarbeladen risico bij zulke verklikking (CGVS, p. 14).

Daarnaast is het weinig waarschijnlijk dat de politie u hierop meer dan een dag ondervroeg en opsloot alsof u criminele feiten had begaan en u hierna geen verdere informatie gaf over wat op het onderzoek zou volgen, hoewel ze wel uw telefoon bijhielden (CGVS, p. 15). Dat ze bijvoorbeeld geen raad gaven over te nemen veiligheidsmaatregelen, is weinig waarschijnlijk gezien het grote risico dat u net had genomen en de dienst die u hen hiermee had bewezen. Dit onlogisch gedrag van de politie past al zeker niet binnen de verdere band die u met hen had opgebouwd. Ze kenden u immers persoonlijker en deden zelfs vrijetijdsactiviteiten met u (CGVS, p. 8).

Tot slot bleef u erg aan de oppervlakte over het dreigbezoek en de dreigtelefoon die de taliban pleegden in de avond na het incident in uw naaiwinkel. Ze vroegen volgens u enkel waar u was, gaven aan dat twee talibs gearresteerd waren en maanden uw vader aan om u aan hen over te leveren. U kon echter geen info geven over met hoeveel ze waren, of ze binnenkwamen en wat ze nog zeiden (CGVS, p. 16). In dezelfde lijn is het onlogisch dat ze hierop meteen nog eens belden met net dezelfde, beperkte boodschap en gewoon aflegden toen uw vader nogmaals aangaf dat u er niet was (CGVS, p. 17).

Deze vage en onwaarschijnlijke verklaringen over de gebeurtenissen na het incident in uw winkel kunnen niet overtuigen en zetten bijgevolg de ongeloofwaardigheid van de initiële opdracht allesbehalve recht.

Tot slot legde u opmerkelijk vage verklaringen af over de nasleep van dit gebeuren toen u vertrokken was uit Afghanistan, hoewel u wel gewag maakte van een groot aantal interacties tussen de taliban en uw familie sindsdien.

U verklaarde immers dat de taliban nog tot op heden, ongeveer twee jaar na uw vertrek, consequent blijven langskomen. Dit gebeurt zonder dat zowel de taliban zelf, als uw familie verdere stappen ondernemen. Uw familie nam geen veiligheidsmaatregelen en woont nog steeds in hetzelfde huis (CGVS, p. 6), hoewel uw broers wel dikwijls zouden worden geslagen (CGVS, p. 17). Dit is op zijn minst een bevreemdend verloop te noemen en aangezien u erg beperkte informatie gaf over deze bezoeken, kon u deze bijzondere gang van zaken niet verklaren (CGVS, p. 18). Ten slotte kon u geen verdere info geven over het causaal verband van uw bewering dat uw broers door uw situatie nu zouden worden gedwongen naar de madrassa te gaan (CGVS, p. 18). Dat u niet meer informatie heeft gevraagd over wat er net gebeurd zou zijn (CGVS, p. 18), lijkt onbegrijpelijk en geeft blijk van desinteresse waardoor uw geloofwaardigheid onvermijdelijk op ernstige wijze wordt aangetast. De taliban zou immers specifiek naar u op zoek zijn geweest en dit zou de rechtstreekse aanleiding voor uw vlucht uit het land hebben gevormd. Dat u vervolgens niet meer interesse aan de dag zou hebben gelegd omtrent de vermeende exacte gebeurtenissen en de nasleep ervan, die een grote impact op en verregaande gevolgen voor uw familie zouden hebben gehad, kan weinig overtuigen.

Met deze vage verklaringen over en uw onaannemelijk gebrek aan interesse in de gebeurtenissen na uw vertrek en de huidige situatie voor uw familie, stort de geloofwaardigheid van uw relaas volledig in.

Ten slotte wijst het CGVS u erop dat uw werk als kleermaker die onder meer uniforms naaide voor de lokale politie an sich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Dit profiel volstaat in se niet en u kon niet aannemelijk maken dat u zou zijn gekozen voor de delicate opdracht van de taliban zonder dat ze veel informatie gaven. Daarnaast bleef u in gebreke in uw beschrijvingen van de gebeurtenissen nadien. Deze elementen wijzen erop dat u bij terugkeer geen gevaar loopt dat de taliban u zouden viseren omwille van dit voormalige werk.

De door u voorgelegde documenten kunnen de aangehaalde argumenten niet weerleggen. De taskara's van u en uw vader bevestigen immers louter jullie identiteiten, die niet ter discussie staan. De foto's van bij uw naaiwinkel en met de lokale politie wijzen erop dat u in een naaiwinkel werkte en dat u contact had met de lokale politie, wat eveneens niet in twijfel wordt getrokken. De foto's van uw broer tonen dat hij een beperking heeft, wat voor u geen risico op vervolging inhoudt.

Het diploma van uw school, de brief van uw baas, het arbeidsreglement, de identiteitskaart van een vriendin, de foto's van klasactiviteiten in België en de brief van de familie die u kent vertellen enkel iets over uw deelname aan de Belgische maatschappij, maar niets over uw vrees op toekomstige vervolging. Omtrent de USB-stick die u voorlegt dient te worden aangegeven dat de documenten hierop onleesbaar zijn en u bovendien aangaf dat het enkel foto's en video's betrof van uw leven in België, wat opnieuw onder de bovenstaande redenering valt.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land

niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België

en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van

augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 (hierna: het EVRM), van artikel 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor

vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/5, 48/6, §5 en 62, §2 van de van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat hem onterecht de vluchtelingenstatus werd geweigerd. Hij volhardt in zijn verklaringen dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de taliban gelet op zijn werk en samenwerking met de lokale politie en nu de taliban hem verantwoordelijk houden voor de arrestatie van twee van hun leden. Hij betoogt tevens dat hij vreest bij terugkeer door de taliban, die intussen in het hele land de macht hebben gegrepen, als verwesterd te zullen worden beschouwd, ook nu hij niet akkoord is met de *“levensmanier”* van de taliban.

In een eerste onderdeel van het middel stelt verzoeker dat hij zijn exacte (voor)naam en leeftijd niet heeft gegeven in Roemenië en Griekenland omdat hij niet in deze landen wenste te verblijven, gelet op de gebrekkige opvangvoorzieningen. Hij wijst erop dat hij nooit heeft geprobeerd om zijn identiteit of andere informatie te verbergen en dat de door hem voorgelegde taskara zijn identiteit bevestigt.

In een tweede, derde en vierde onderdeel van het middel gaat verzoeker in op de verschillende motieven waarom verweerder geen geloof heeft gehecht aan zijn vluchtrelaas en tracht hij deze te weerleggen.

Verzoeker betoogt allereerst dat het niet onlogisch is dat de taliban hem hadden uitgekozen voor een bomaanslag, gelet op zijn werk en contacten met de lokale politie. Hij stelt ook niet te begrijpen waarom zijn reactie om de politie meteen op de hoogte te stellen, en hierover met niemand te overleggen, als vreemd wordt beschouwd. Hij merkt op dat de gebeurtenissen zich voordeden voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021, hij regelmatig contact had met de lokale politie en zij de enige waren die hem in deze situatie zouden kunnen beschermen. Verder vindt hij het niet vreemd dat hij na het voorval enkele uren door de politie werd ondervraagd, nu de politie er zeker van moest zijn dat zijn verklaringen waarheidsgetrouw waren. Hij stelt nog dat het gebruikelijk is dat hij als niet-politieagent niet verder op de hoogte werd gesteld van het verloop van het onderzoek.

Inzake de gebeurtenissen na zijn vertrek betoogt verzoeker vervolgens dat, gezien de machtsovername door de taliban, het niet raar is dat zijn gezin niet is verhuisd of verdere stappen heeft ondernomen. Heel Afghanistan valt nu immers onder de controle van de taliban, zodat verhuizen geen zin heeft en het zeer moeilijk is om enige veiligheid te vinden. Hij stelt dat het risico op gevaar of represailles heel groot is. Hij stelt verder wel degelijk blij te hebben gegeven van interesse in het welzijn van zijn familie door uit te leggen wat er met hen aan de hand was. Dit toont volgens hem aan dat hij zich zorgen maakt over hun veiligheid en welzijn.

Ten slotte benadrukt verzoeker dat het niet wordt betwist dat hij, als kleermaker, heeft samengewerkt met de vroegere Afghaanse overheid. Hij voert aan dat Afghaanse kleermakers die werkten voor lokale politiediensten na de machtsovername door de taliban worden geconfronteerd met ernstige risico's, nu zij mogelijk worden beschouwd als *“medewerkers van de vijand”*. Hij verwijst naar de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2023 om te stellen dat mensen die hebben samengewerkt met de vroegere Afghaanse overheid bescherming nodig hebben. Hij stelt dat zijn vroegere werk als kleermaker die ook werkte voor de lokale politie hem mogelijk in verband brengt met politie-uniformen en andere kenmerken van de veiligheidsdiensten.

In een vijfde onderdeel van het middel stelt verzoeker dat hij vreest voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering. Hij betoogt dat hij Afghanistan op jonge leeftijd heeft verlaten en ondertussen twee jaar in België verblijft. Hij wijst op de vele documenten en foto's betreffende zijn integratie die hij voorlegde ter ondersteuning van zijn verzoek. Hij stelt de religieuze en politieke opvattingen van de taliban niet te delen. Hij betoogt dat hij een risicoprofiel heeft en dat de taliban doorheen de jaren enkel strenger zijn geworden. Verzoeker verwijst hierbij naar meerdere rapporten en stelt dat de algemene informatie aantoont dat personen die langere tijd in het Westen hebben verbleven door de taliban negatief worden gepercipieerd. Zo stelt hij dat de taliban bedreigingen uiten en terug-keerders beschouwen als ongelovigen en politieke opposanten. Hij wijst op de strikte interpretatie door de taliban van de sharia en op de door hen opgelegde specifieke dresscodes en betoogt dat hij bij terugkeer direct zal opvallen.

In een zesde en laatste onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een volwaardige actor van bescherming, waardoor er geen enkele garantie bestaat op bescherming en veiligheid.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4, lid 3 en 15 (c) van de richtlijn 2011/95/EU, van de artikelen 48/4, 48/5, 48/6, 51/8, 57/6/2 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het middel geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de invulling van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij citeert vervolgens uit het arrest Sufi en Eli tegen het Verenigd Koninkrijk van het EHRM van 28 juni 2011 waarin het Hof vaststelde dat ook een socio-economische situatie van die aard kan zijn dat een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Meer concreet betrof het in dit arrest het bewind van Al-Shabaab in bepaalde delen van Somalië. Vervolgens citeert hij het arrest S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk van het EHRM van 29 januari 2013 waarin het Hof oordeelde dat de terugkeer van een Afghaanse onderdaan naar zijn land van herkomst niet in strijd was met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker haalt vier argumenten aan van het EHRM in dit laatste arrest die het Hof ertoe brachten geen schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen en argumenteert vervolgens waarom op basis van de huidige situatie in Afghanistan de uitkomst thans anders moet zijn. Zijn standpunt komt hierop neer dat hij stelt dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan en de hongersnood die het leven van een groot deel van de bevolking bedreigt duidelijk het gevolg is van het optreden van actoren en dat de machtsovername door de taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, ertoe hebben geleid dat het land bijzonder kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op het vlak van voedsel. Hij betoogt dat de huidige situatie in Afghanistan overeenkomt met de situatie in de door Al Shabaab gecontroleerde gebieden in Somalië waarvan sprake in voormeld arrest Sufi en Elmi. De socio-economische situatie, alsook de wijdverspreide mensenrechtenschendingen door de taliban, komen volgens verzoeker neer op onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker wijst er zo vooreerst op de taliban de macht hebben gegrepen in Afghanistan en betoogt dat zij niet kunnen worden beschouwd als een *“werkende centrale overheid”* en zij niet in staat zijn om in een functionerende infrastructuur te voorzien waardoor de Afghaanse bevolking lijdt onder honger en koude en geen toegang heeft tot de noodzakelijke medische zorgen. Hij merkt op dat de taliban tot nu door geen enkel ander land worden erkend als de legitieme overheid en verwijst naar enkele rapporten en artikelen die wijzen op een humanitaire crisis en belangrijke mensenrechtenschendingen waaraan de taliban zich schuldig maken en waarin wordt gewaarschuwd voor de zwaarste humanitaire crisis ter wereld. Hij betoogt verder dat de taliban een strikte interpretatie van de sharia opleggen aan de Afghaanse bevolking en een systeem van gendersegregatie hebben ingevoerd, waarbij mannen hun baarden niet mogen scheren en zich aan een specifieke dresscode dienen te houden en waarbij vrouwen niet zonder een mannelijke begeleider mogen reizen, niet meer naar school mogen, een boerka dienen te dragen en niet meer in tv-shows mogen verschijnen. Hij merkt op dat de Afghaanse onderdanen sterk worden beperkt in hun dagelijks leven, waarbij er verregaande instructies worden gegeven over kledingstijl, gedragingen in het openbaar, educatie, sport, enz. Hij stelt verder dat er momenteel sprake is van één van de zwaarste humanitaire crisissen ooit in Afghanistan en dat meer dan 24 miljoen mensen nood hebben aan humanitaire hulp, terwijl deze hulp na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 door veel landen werd bevroren. Hij betoogt tevens dat sommige humanitaire hulp niet tot bij de Afghaanse bevolking geraakt, omdat deze door de taliban wordt ingenomen voor eigen gebruik. De taliban dragen volgens hem dan ook bij tot de instandhouding en zelfs verslechtering van de situatie. Hij merkt op dat door de mensenrechtenschendingen van de taliban veel landen en internationale actoren weigeren om nog hulp te sturen. Hij voert ten slotte aan dat de huidige humanitaire situatie overwegend werd veroorzaakt door de taliban. Hij citeert hierbij uit verschillende artikelen en/of rapporten die een beeld schetsen van de humanitaire- en mensenrechten-situatie in Afghanistan, en vermeldt hierbij de weblinks.

Verzoeker benadrukt dat de huidige humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door de taliban en dat de taliban dan ook dienen te worden beschouwd als een specifieke actor, waardoor alle voorwaarden van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet zijn vervuld. Hij betoogt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan in een rampzalige humanitaire crisis zal terechtkomen, waardoor hij niet zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij wijst op zijn jonge leeftijd en de zware omstandigheden waarin zijn ouders leven. Nog betoogt hij dat zijn vader sinds een paar weken hun dorp heeft verlaten en probeert de Europese Unie te bereiken. Hij stelt dat zijn gezin enkel kan overleven door de hulp die ze van zijn oom krijgen.

Een tweede onderdeel van het middel vangt aan met een theoretische uiteenzetting inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert vervolgens aan dat de (veiligheids)situatie in Afghanistan nog zeer precair is en het te vroeg lijkt om te besluiten dat er een significante daling is van het niveau van willekeurig geweld. Volgens hem is de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 drastisch verergerd. Hij merkt op dat burgers het slachtoffer zijn van het geweld in Afghanistan en wijst ook op het gewapend conflict tussen de taliban enerzijds en Islamitische Staat en Al Qaida anderzijds. Hij citeert rapporten van het UNHCR en van de EUAA en betoogt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt in welke mate er rekening werd gehouden met de kritische bemerkingen in deze rapporten.

2.3. Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen om de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen en een nieuwe beslissing te nemen.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 13 februari 2024 maakt verweerder een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende recente rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, december 2023;
- UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"*, 14 december 2023.

3.2. Op 20 februari 2024 maakt ook verzoeker een aanvullende nota over waarin hij opnieuw ingaat op zijn integratie in de Belgische samenleving en zijn vrees omwille van (gepercipieerde) verwestering. Hij wijst op zijn schoollopen waarbij hij zijn Frans heeft kunnen verbeteren en deelnam aan tal van buitenschoolse activiteiten en op zijn tewerkstelling als keukenhulp. Hij citeert uit meerdere getuigen-verklaringen die hij aan deze nota heeft gevoegd om te stellen dat hij geliefd is, sterke banden met verschillende mensen heeft opgebouwd en zich heel snel heeft geïntegreerd. Hij wijst verder op het rapport *"Afghanistan: risques au retour liés à l'occidentalisation"* van 26 maart 2021 en de nota 3-2022 van Nansen, waarbij hij ook de weblinks vermeldt, en stelt opnieuw dat hij zeer jong was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan en dat hij ondertussen al bijna drie jaar in België verblijft. Hij is van oordeel dat hij een cruciale periode in zijn ontwikkeling in België heeft beleefd, waardoor hij op voldoende ingrijpende wijze is geconformeerd aan de Westerse liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften en hij bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden beschouwd. Nog stelt hij niet vertrouwd te zijn met de plaatselijke gebruiken en normen in Afghanistan. Verzoeker vreest dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal opvallen en in de negatieve aandacht van de taliban zal staan. Hij wijst hierbij op zijn *"Europese levensstijl"*, waarbij hij verwijst naar zijn kledij, haar, school, sport, tewerkstelling, etc. en op zijn werk als kleermaker in Afghanistan. Hij betoogt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zich bij een terugkeer aanpast aan de in Afghanistan geldende normen en waarden. Daarnaast voert hij ook aan dat hij, bij een terugkeer naar Afghanistan, dient te reizen met een Afgaans paspoort dat door de ambassade in Brussel wordt afgeleverd, dan wel met een laissez-passer, waaruit meteen zal blijken dat hij in het Westen heeft verbleven. Hij stelt dat het bij zijn aankomst in de door de taliban gecontroleerde luchthaven van Kaboel zeer eenvoudig zal zijn voor de autoriteiten om zijn herkomst te achterhalen en dat ook als hij over land reist hij dreigt bij checkpoints aan een controle te worden onderworpen.

Hij legt volgende stukken neer bij zijn aanvullende nota:

- een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur als keukenhulp en loonbrieven;
- een verklaring van zijn werkgever;
- een attest van inschrijving voor een opleiding lezen en schrijven;
- een verklaring van zijn leerkracht Frans;
- meerdere andere getuigenverklaringen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De Raad wijst er allereerst op dat de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en zijn pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

4.2. Wat de overige ingeroepen schendingen betreft, herinnert de Raad in eerste instantie aan zijn bevoegdheid en aan de geldende beginselen inzake de bewijslast en samenwerkingsplicht in het kader van het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming.

4.3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de

bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

4.5.2. De Raad acht het allereerst niet nodig in te gaan op de motieven in de bestreden beslissing dat verzoeker andere identiteitsgegevens opgaf in Roemenië en Griekenland, of de kritiek hierop van verzoeker. De kernvraag is immers of verzoeker zijn vluchtrelaas aannemelijk heeft kunnen maken.

4.5.3. Dit vluchtrelaas, zoals verzoeker dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS op 2 mei 2023, kan worden samengevat als volgt. Verzoeker had een eigen naaiwinkel waarbij zijn klanten-bestand bestond uit andere dorpelingen en de lokale politie. Op een dag in april 2021 kwamen twee gekende dorpelingen naar zijn naaiwinkel en gaven hem de opdracht om een plastic zak onder te brengen in zijn winkel en deze zak mee te geven aan de politiecommandant wanneer deze politie-uniformen kwam ophalen. Verzoeker reageerde dat hij dit niet wenste te doen, waarop de twee dorpelingen – die leden van de taliban waren – zeiden dat dit ernstige gevolgen voor hem en zijn familie zou hebben. De plastic zak werd achtergelaten in de naaiwinkel van verzoeker, waarop hij de politiecommandant opbelde en hem op de hoogte stelde van het voorval. De zak bevatte een bom die werd ontmanteld door de ontmantelingsdienst. Verzoeker werd vervolgens gedurende een nacht en een dag meegenomen voor ondervraging. Hij gaf de namen van de twee talibanleden, die werden gearresteerd. Bij zijn vrijlating de volgende avond kreeg verzoeker van zijn vader te horen dat de taliban naar het ouderlijk huis waren gekomen en dat ze van de familie eisten dat hij zich zou overgeven aan hen, omdat ze hem verantwoordelijk hielden voor de arrestatie van twee van hun leden. Kort na dit bezoek werd verzoekers familie ook opgebeld met dezelfde boodschap, waarop verzoekers vader besloot dat hij het land moest verlaten. Verzoeker is niet teruggekeerd naar huis en vertrok meteen. Sinds zijn vertrek komen de taliban om de dag tot om de vier dagen langs bij zijn familie. Ze vragen waar verzoeker is en dwingen zijn broers met geweld om zich bij de madrassa aan te sluiten.

4.5.4. Om zijn vluchtrelaas te ondersteunen heeft verzoeker volgende documenten voorgelegd:

- een kopie van zijn taskara,
- een kopie van de taskara van zijn vader,
- een foto van zijn jongste broer,
- twee foto's van verzoeker met de lokale politie,
- verschillende foto's over verzoekers dagdagelijks leven in Afghanistan, bijvoorbeeld verzoeker in zijn naaiwinkel, verzoeker met vrienden en familie, ...

Zoals verweerder terecht opmerkt, kunnen de voorgelegde taskara's enkel de identiteit van verzoeker en zijn vader bevestigen. Deze wordt echter geenszins betwist. Ook wordt niet betwist dat verzoeker een kleermaker is, dat hij een naaiwinkel had in Afghanistan en dat hij in het kader van zijn beroep contacten had met de lokale politie. De voorgelegde stukken kunnen voor het overige het eigenlijke relaas van verzoeker niet aantonen. Geen van de voorgelegde stukken handelt concreet over de verklaarde gebeurtenissen en kunnen dan ook niet meer ondersteunen dan verzoekers identiteit, zijn tewerkstelling als kleermaker in Afghanistan en zijn contacten als kleermaker met de lokale politie.

4.5.5. Bijgevolg moet vervolgens worden nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd en precies, volledig en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.5.6. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerdde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten, en aan de gebeurtenissen die in de nasleep hiervan zouden hebben plaatsgevonden, en dat hij de beweerdde vervolging door de taliban niet aannemelijk maakt. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.5.7. De Raad treedt de commissaris-generaal allereerst bij in zijn beoordeeldeling dat verzoeker onlogische en onwaarschijnlijke verklaringen aflegde over de opdracht die hem door de taliban werd gegeven en hierdoor geen geloof kan worden gehecht aan dit ingeroepen voorval. Zo moet inderdaad worden vastgesteld dat een bomaanslag een complexe operatie is die voor de taliban *'resource-intensief'* is en waarin veel voorbereiding kruipt en dat het bijgevolg niet logisch is dat de taliban een dergelijke delicate taak zouden toevertrouwen aan verzoeker, die gelet op zijn contacten met de lokale politie niet als een betrouwbare kandidaat kon worden beschouwd en waardoor ze een groot risico op verklikking namen. Deze onwaarschijnlijkheid wordt vergroot door het gegeven dat de taliban twee door verzoeker gekende personen naar de winkel hadden gestuurd, in plaats van onbekenden of mensen in vermomming. Bovendien kreeg verzoeker geen specifieke instructies. Hij kreeg enkel te horen dat hij de zak aan de politiecommandant diende te geven en deze verder niet mocht aanraken. Verzoeker kon evenwel niet verduidelijken hoe hij de zak met de bom aan de politiecommandant had kunnen geven zonder deze aan te raken of zonder risico op ontploffing. Er kan in het geval van een explosief worden verwacht dat men minstens een uitleg geeft over hoe men dit object veilig kan doorgeven en een aanwijzing van hoe deze bom dan uiteindelijk tot ontploffing zal worden gebracht. Het is ook niet aannemelijk dat de leden van de taliban zonder meer zouden zijn vertrokken, hoewel verzoeker duidelijk had aangegeven dat hij deze opdracht niet wenste uit te voeren.

Verzoeker betoogt enkel op zeer algemene wijze dat hij door de taliban werd uitgekozen voor de genoemde missie omwille van zijn werk en zijn contacten met de politie. Hiermee gaat hij echter niet concreet in op de vaststellingen dat een delicate taak zoals een bomaanslag niet zonder meer aan eender wie zou worden overgelaten, zeker nu verzoeker zelf aan de taliban had aangegeven deze taak niet te willen uitvoeren en gelet op het risico voor verklikking dat de taliban hiermee dus namen. Verder gaat verzoeker ook niet in op de vaststelling dat hij geen verdere informatie kon geven over deze bom en dat hij geen instructies kreeg om met dit explosief om te gaan. Dit alles komt volledig ongeloofwaardig over.

4.5.8. Vervolgens treedt de Raad de commissaris-generaal ook bij in zijn vaststelling dat verzoeker vage en onlogische verklaringen heeft afgelegd over zijn eigen reactie op de opdracht, het navolgende handelen van de politie en de bedreigingen door de taliban. Gelet op het zwaarbeladen risico bij verklikking, is het inderdaad weinig aannemelijk dat verzoeker zelfs met niemand overlegde voordat hij de politie contacteerde. Evenmin ziet de Raad een duidelijke aanwijzing waarom de politie verzoeker vervolgens een nacht en een dag ondervroeg en opsloot, alsof hij zelf criminele feiten had begaan, terwijl hij juist een bomaanslag heeft verijdeld door de politie te waarschuwen. Het is verder ook zeer onlogisch dat de politie, met wie verzoeker naar eigen zeggen goede banden onderhield, hem geen enkele raad zou hebben gegeven om zichzelf veilig te houden, nu verzoeker zopas talibanleden had verklikt en dit toch een zeker risico met zich mee zou brengen. Daarnaast moet ook worden vastgesteld dat verzoeker zeer aan de oppervlakte bleef over het dreigbezoek en de dreigtelefoon van de taliban in de avond na het voorval. Verzoeker kon geen informatie verschaffen over het aantal mannen van de taliban dat langs was gekomen, of ze het ouderlijk huis hadden betreden en wat ze exact zeiden. Verder is het volstrekt onlogisch dat ze hierop meteen nog eens belden met dezelfde beperkte boodschap en gewoon oplegden toen verzoekers vader aangaf dat verzoeker niet thuis was.

Door op te merken dat het incident plaatsvond voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021, hij regelmatig contact had met de politie en de politie de enige waren die hem konden helpen, wordt geen afbreuk gedaan aan het vastgestelde zwaarbeladen risico bij verklikking, waardoor de Raad verweerder bijtreedt in diens standpunt dat het weinig aannemelijk is dat hij met niemand overlegde voordat hij de politie contacteerde.

In zoverre verzoeker er nog op wijst dat het begrijpelijk is dat hij enkele uren werd ondervraagd omdat de politie er zeker van diende te zijn dat zijn verklaringen waarheidsgetrouw waren en het verder gebruikelijk is dat hij, als niet-politieagent, niet op de hoogte werd gehouden over het verloop van het onderzoek, stelt hij de voormelde motieven van de bestreden beslissing evenmin in een ander daglicht. Zoals verweerder terecht vaststelde, komt het weinig logisch voor dat verzoeker een dag en een nacht werd vastgehouden voor

ondervraging, gelet op zijn verklaarde goede banden met de politie en nu hij hen net had behoed voor een bomaanslag. Aangenomen dat de politie van hem een verklaring wenste om de ware toedracht van de feiten te achterhalen, valt niet in te zien waarom verzoeker hiervoor een nacht en de volledige dag erop diende te worden ondervraagd en vastgehouden.

4.5.9. Tot slot heeft verweerder ook terecht geoordeeld dat verzoeker opmerkelijk vage verklaringen aflegde over de nasleep van het incident en de gebeurtenissen na zijn vertrek uit Afghanistan. Volgens verzoeker staan de taliban, twee jaar na zijn vertrek uit Afghanistan, nog steeds zeer regelmatig voor het huis van zijn familie op zoek naar hem en zouden zijn broers dikwijls worden geslagen. Verzoeker kan evenwel slechts erg beperkte informatie geven over deze bezoeken. Het is ook opmerkelijk, en weinig aannemelijk, dat zowel de taliban als verzoekers familie geen verdere stappen ondernemen en de familie geen veiligheidsmaatregelen neemt en nog steeds in hetzelfde huis woont. Verzoeker kon ook geen verdere informatie geven over het causaal verband tussen zijn situatie en zijn bewering dat zijn broers hierdoor zouden worden gedwongen naar de madrassa te gaan. Verzoeker geeft daarnaast blijkt van een desinteresse in de exacte gebeurtenissen na zijn vertrek, doordat hij niet meer informatie heeft gevraagd over wat er precies is gebeurd, wat moeilijk valt te rijmen met zijn ingeroepen vrees.

Verzoeker beperkt er zich toe te stellen dat het voor zijn familie geen zin heeft om te verhuizen of verdere stappen te ondernemen, omdat de taliban de macht in heel Afghanistan hebben overgenomen. Dit gestelde verklaart evenwel nog niet het stilzitten van de familie in de periode tussen april en augustus 2021. Nog doet dit betoog geen afbreuk aan het weinig aannemelijk karakter van verzoekers verklaringen dat de taliban sinds zijn vertrek nog steeds om de zoveel dagen zouden langskomen omwille van hem en zonder dat zij overgaan tot andere acties die duidelijk in verband staan met het door verzoeker aangehaalde incident. Het komt ook volledig ongeloofwaardig over dat de taliban na meer dan twee jaar nog steeds om de zoveel dagen naar verzoekers familie gaan om hem te zoeken en zij geweld gebruiken tegen zijn broers en dat verzoekers familie volstrekt niets zou ondernemen. Zelfs rekening houdend met het gegeven dat de taliban thans in het gehele land aan de macht zijn, kan van verzoekers familie toch minstens enige poging worden verwacht om hun veiligheidssituatie te verbeteren mochten zij zich werkelijk bedreigd voelen door de taliban omwille van de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen. Indien verzoekers familie verder daadwerkelijk concrete problemen kende met de taliban die verband hielden met het door hem ingeroepen vluchtrelaas kon van verzoeker, die telefonisch nog in contact staat met zijn vader (gehoor CGVS, p. 7), wel degelijk ook worden verwacht dat hij hierover meer concrete informatie zou vragen van zijn vader. Met het louter op zeer algemene wijze plegen dat hij wel degelijk blij zou hebben gegeven van interesse in het welzijn van zijn familie door uit te leggen wat er met hen aan de hand was, doet hij geen afbreuk aan de motieven ter zake van de bestreden beslissing die volledig overeind blijven. Hij weerlegt hiermee geenszins de vaststellingen dat hij geen concrete verklaringen kon afleggen over de precieze gebeurtenissen na zijn vertrek en hij zich hierover ook niet informeerde bij zijn familie, zoals dit van hem kon worden verwacht indien zijn familie werkelijk nog concrete problemen kende in de nasleep van het door hem ingeroepen vluchtrelaas.

4.5.10. Waar verzoeker betoogt dat zijn werkzaamheden als kleermaker voor de lokale politie een risico inhouden voor vervolging, kan de Raad verweerder ten slotte ook volgen waar hij stelt dat dit profiel niet zonder meer volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Dit blijkt ook geenszins uit de landeninformatie waarnaar verzoeker wijst in zijn verzoekschrift. Uit de landen-informatie waarover de Raad kan beschikken blijkt niet dat er sprake is van een systematische vervolging van mensen die op één of andere manier kunnen worden geassocieerd met personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse overheden/veiligheidsdiensten (zie o.a. EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 56-65; EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 54-55; EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 62-63). Familieleden van sommige individuen die werkzaam waren voor de Afghaanse veiligheidsdiensten kunnen wel vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse veiligheidsdiensten, wat in casu geenszins het geval is. Uit verzoekers gehoor bij het CGVS blijkt niet dat hij enige vervolging vreest louter omwille van zijn werk als kleermaker die ook de lokale politie als zijn klant had. Verzoeker maakt geen actuele en persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk wegens zijn werkzaamheden als kleermaker.

4.5.11. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban omwille van de arrestatie van talibanleden door de informatie van verzoeker aan de politie, wat als ongeloofwaardig moet worden beschouwd, en dat evenmin blijkt dat hij louter op grond van het gegeven dat hij als kleermaker onder meer werkte voor de lokale politie een gegronde vrees voor vervolging door de taliban heeft.

4.5.12. Verzoeker voert verder aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest door de taliban omwille van (gepercipieerde) verwestering.

4.5.13. Om dit ingeroepen risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

4.5.14. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opge-schort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijs-systeem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 e.v.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de talibaninterpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in

media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, 15 juni 2022 in EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022; EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44, 80 en 116). In de landeninformatie wordt

ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, *"Afghanistan - taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die het land verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorps-niveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 en 38; EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun *'oorspronkelijke status'*, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die worden gezien als *"verwesterd"* kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling, het gedrag, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.5.15. Wat zijn verwestering betreft, wijst verzoeker op de jonge leeftijd waarop hij Afghanistan heeft verlaten en op zijn verblijf van intussen ruim twee jaar en zijn integratie in België. Hij wijst op de vele documenten en foto's van zijn integratie die hij voorlegde ter ondersteuning van zijn verzoek en brengt in zijn aanvullende nota nog bijkomende stukken naar voor. Hieruit komt naar voor dat verzoeker een gedeelte van het schooljaar 2021-2022 school liep en een landstaal leerde, dat hij nog een opleiding lezen en schrijven volgt, dat hij deelnam aan verschillende (buiten)schoolse activiteiten en dat hij intussen werkt als keukenhulp. Zijn werkgever, onderwijzers en kennissen getuigen van zijn inzet tot integratie en zijn persoonlijkheid.

De Raad wenst allereerst te benadrukken dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk gehoor op 2 mei 2021, gevraagd of hij buiten de bedreigingen door de taliban na het incident in zijn winkel nog andere redenen heeft waarom hij vreest om terug te keren naar Afghanistan, zelf niet wees op een risico omwille van zijn verblijf in Europa of omwille van (gepercipieerde) verwestering of normoverschrijding. Ook wanneer hem afsluitend nog werd gevraagd wat hij denkt dat er hem zal overkomen als hij terugkeert naar Afghanistan verwees hij niet concreet naar een dergelijk risico of een vrees op deze grond.

Verder moet worden opgemerkt dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij tracht voor te houden, niet meer heel jong was toen hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Rekening houdend met de uitkomst van het leeftijdsonderzoek moet worden aangenomen dat verzoeker reeds meerderjarig was op het ogenblik dat hij Afghanistan verliet en hij minstens 18 jaar oud moet zijn geweest. De belangrijkste periode in zijn ontwikkeling heeft dus in Afghanistan plaatsgevonden, eerder dan in België zoals hij tevergeefs tracht voor te houden. Verzoeker had al een belangrijke maturiteit toen hij vertrok en was ook reeds gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in België aankwam, getuige ook het gegeven dat hij in Afghanistan reeds een eigen naaiwinkel had. Hij kan niet overtuigen dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent of er niet langer mee is vertrouwd. De duur van zijn verblijf in België sinds december 2021, in casu ongeveer ruim twee jaar, is ook betrekkelijk kort en op basis hiervan kan niet worden aangenomen dat hij dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Er blijkt niet dat verzoeker totaal zou zijn vervreemd van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet.

De inspanningen die verzoeker heeft gedaan om zich te integreren in België zijn lovenswaardig en de door hem neergelegde getuigenverklaringen zijn positief over zijn persoonlijkheid. De gegevens dat verzoeker school liep, inspanningen leverde om een landstaal te leren en om te werken, dat hij vrienden heeft gemaakt en dat hij is gekend als beleefd, vriendelijk, geliefd en gemotiveerd, tonen evenwel nog niet aan dat hij zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld. Alleszins blijft verzoeker in gebreke dit op enige wijze concreet aan te tonen. Deze elementen doen nog niet vermoeden dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in Afghanistan, rekening houdend met de hiervoor ter zake reeds gedane vaststellingen. Evenmin blijkt hieruit normoverschrijding. Verzoeker toont ook niet aan dat hij louter omwille van deze activiteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban of een andere actor van vervolging zal worden toegedicht die dermate sterk is dat hij hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep. Uit de getuigenissen, foto's en bewijzen van tewerkstelling kan evenmin blijken, laat staan dat verzoeker dit aannemelijk maakt, dat hij een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of de methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Verzoeker maakt ook niet concreet aannemelijk dat hem een dergelijke gedachte, opvatting of mening kan worden toegedicht door de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, waardoor hij vervolging vreest in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het in huidige procedure louter op zeer algemene wijze poneren dat hij de religieuze en politieke opvattingen van de taliban niet deelt, kan niet volstaan om een nood aan internationale bescherming op voldoende concrete wijze aannemelijk te maken.

De Raad stipt nog aan dat verzoeker ook niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Uit de notities van het persoonlijk interview blijkt dat verzoeker minstens nog zijn ouders, twee zussen en twee broers heeft in Afghanistan en dat hij nog in contact staat met zijn familie in het land (gehoor CGVS, p. 6-7). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat zijn vader *“sinds een paar weken”* hun dorp zou hebben verlaten, erkent hij op de zitting dat dit een foutieve weergave is en dat zijn vader nog steeds in Afghanistan bij zijn gezin verblijft. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoeker zich identificeert als Pashtoe en verklaart soennitisch moslim te zijn (gehoor CGVS, p. 5).

De Raad merkt verder op dat een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om hierover anders te oordelen. Er kan niet zo maar worden aangenomen dat verzoeker zich tijdens zijn verblijf in West-Europa bepaalde westerse denkbeelden dermate eigen heeft gemaakt dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan. Verzoeker toont niet concreet aan dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit.

4.5.16. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Zoals reeds werd vastgesteld, heeft verzoeker nog familieleden in Afghanistan en staat hij nog met hen in contact. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

4.5.17. Verzoeker stipt nog aan dat hij geen Afghaans paspoort heeft en stelt dat als hij *“nu terug dient te reizen naar Afghanistan [...] dit met ofwel een Afghaans paspoort [zal] zijn dat afgeleverd werd door de ambassade in Brussel, ofwel met een laissez-passer, hetgeen hoe dan ook zijn verblijf in het Westen verraadt.”* De Raad wijst er evenwel op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat hij geen daadwerkelijke noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Waar verzoeker opmerkt dat hij ofwel via de door de taliban gecontroleerde luchthaven van Kaboel ofwel, als hij over land reist, via verschillende checkpoints zal moeten passeren, verwijst de Raad naar wat hierboven werd uiteengezet. Daaruit blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De Raad ziet niet in waarom een checkpoint in de luchthaven anders zou zijn dan de overige controleposten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviséerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen.

4.5.18. Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging concreet moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen die terugkeren na een verblijf in Europa het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

4.5.19. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.5.20. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingen-verdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden vastgesteld. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.6.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij geen gegronde vrees omwille van een (toege-schreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aannemelijk maakt.

4.6.4. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden: de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat, volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, treedt de Raad verweerder bij in zijn standpunt dat niet kan blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineen-storting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Ook waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat zij maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont verzoeker niet alsnog aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker kan ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat de huidige situatie in Afghanistan niet meer vergelijkbaar is met de situatie ten tijde van het arrest S.H.H. van het EHRM, maar eerder met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsvername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen en de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsvername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is nog van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad herhaalt bovendien dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-facto regering aanwezig, met de-facto ministers en de-facto functionarissen en dat hieraan geen afbreuk wordt gedaan doordat deze regering wordt geleid door de taliban.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terecht-komen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er ten slotte sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, treedt de Raad verweerder bij waar hij oordeelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. De voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen zijn zo niet langer als actor aanwezig in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in Afghanistan en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in het land.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsvername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en

Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "vermindert" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia, Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query *Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burger-slachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62 en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder wel degelijk als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt haar oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomst-regio's (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023. In casu zijn er geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad wijst er ook op dat, gelet op de aangehaalde recente landeninformatie en actualisatie van de landeninformatie door verweerder, verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming te analyseren.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.6.6. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.8. Gelet op wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat verzoeker geen schending van de artikelen 48/3, 48/4 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet aantoont. Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en hij hierbij zorgvuldig is te werk gegaan. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich kunnen laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van zijn beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Hij heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet betreft, wordt opgemerkt dat ter zake elke toelichting ontbreekt, zodat deze onderdelen van de middelen onontvankelijk zijn. Deze artikelen handelen bovendien over volgende verzoeken om internationale bescherming en thans ligt een dergelijk verzoek niet voor.

In zoverre hij de schending aanvoert van de artikelen 4, lid 3, 15 (c) en 20 van de richtlijn 2011/95/EU moet eveneens worden opgemerkt dat verzoeker nalaat in dit verband enige concrete toelichting te verstrekken. Er

moet ook worden aangenomen dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan.

Waar verzoeker ten slotte de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet worden beklemtoond dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.9. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS

